

XI.

Минка, Батанова дъщеря.

А Минка:

«Нито съ моми на хорище,
Нито съ булки на сборище.
Нито съ моми на сѣдѣнка,
Нито съ булки на бѣленка.» (Нар. Погов.)

Слѣдъ смъртта на баща ѝ, не ще и питание, каква честь и почетъ трѣбаше да има Минка отъ селскитѣ момци.

Сѣки съ нея се гавръше и подбиваше, още и въ очитѣ ѝ.

Затѣкне и тя китка като сичкитѣ моми, иди съ кобилцата на чюшмата, наведе се да си напѣлни котлитѣ, а момцитѣ надъ чюшмата бѣбрятъ си.

— Брей! хемъ да не ѝ напие нѣкои котлитѣ, зере знаите ли кой е братъ ѝ? Сгазва ви съ бюпавитѣ си крака, убива ви съ патерцитѣ си.

— Брей! хемъ не пипайте китката ѝ, зере, знайте ли, който я помирише, носа му пада.

— Каквото се вижда, и тѣзи година кукувицата ще кугне, а нея мама още не жени.

— Да видимъ по великитѣ заговѣзни, на чий гърбъ ще истърсимъ сирененитѣ тулуми.

Минка слуша, сумти, мълчи, чюмери се, скачули се, нѣма що да прави.

Идеше на свадба, или на хоро, щомъ се уловеше да играе, токо ще се чуютъ смѣхове отзадъ ѝ. Дяволи момчета, нѣматъ работа, кой ги знае отъ дѣ намѣрили, нанизале, цѣла плѣтеница червени нехвелава чушки, сухи кокале, покачили ги полегичка съ пглица отзадъ на Минки-